

תת"ע 12821/03/16 - מדינת ישראל נגד לסקו שחר

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
תת"ע 12821-03-16 מדינת ישראל נ' לסקו שחר
לפני כבוד השופט טל פרי
המאשימה
מדינת ישראל

06 נובמבר 2016

נגד
הנאשם
לסקו שחר

ב"כ המאשימה: עו"ד מנטסון

הנאשם בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

מבוא

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של **אי ציות להוראת שוטר**, עבירה על תקנה 23(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961. (להלן: "תקנות התעבורה")

מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 16.2.16, בסמוך לשעה 14:22, נהג הנאשם ברכב פרטי מ.ר. 95-624-31 בכביש מס' 4 מקמ' 85 עד לקמ' 92.5. באותן נסיבות לא ציית הנאשם להוראות שוטר אשר הורה לו שלא לעקוף ניידת המשטרה.

בתשובה לכתב האישום, כפר הנאשם במיוחס לו, והתיק נקבע לשמיעת ראיות.

מטעם התביעה העידו בפניי 2 עדים, ע"ת/1- השוטר סיטלקול יוסי, אשר ערך הזמנה לדין(ת/1), וע"ת/2 - שוקי אטיאס אשר ערך מזכר (ת/2).

מטעם ההגנה העיד הנאשם להגנתו. הנאשם הגיש דיסק אודיו (נ/1), כמספר ימים לאחר מועד ההוכחות (בהתאם להחלטת בית המשפט אשר התירה לו לעשות כן).

פרשת התביעה

מעיון בת/1 עולה כי ע"ת/1 מתאר כי "נדרשתי לבצע האטת תנועה....נהגתי בניידת לבנה עם לוחית רישוי אדומה, עם כחול מהבהב על הגג, עם פליקרים, עם ארבעה וינקרים מהבהבים, פלוס כריזה וסירנה, פלוס ידיים מחוץ לחלון שמסמנות להאט ולא לעקוף את הניידת"

העד ממשיך ומציין כי "בכל מהלך ההאטה הופעל באמצעות מכשירי הכריזה חזר ואמור, לא לעקוף את הניידת" ואולם, הנאשם לא שעה להוראות השוטר, על אף שהוזהר מעשות כן, או כפי שמתאר זאת השוטר "סימנתי לו עם יד שמאל לא לעקוף ולהאט. וגם הזהרתי אותו בכריזה אך הוא חזר על כך פעמים נוספות". לבסוף, כך מציין השוטר, "למרות הוראותיי בכריזה, והפעלת אמצעים, מבעד לחלונו הפתוח, אמר כי הוא פונה ימינה, עקף את הניידת, נעצר, ובגין כך, נרשמה הזמנה זו".

ע"ת/2 מציין בת/2 כי נקרא לטפל באירוע של נפילת משטחים על הכביש. לאור האמור בוצעה האטה לתנועה "כאשר אנו משתמשים בכל האמצעים שיש לנו, כגון, כריזה, כחול על הגג, סירנה מהבהבת, ופליקרים של הניידת, וכן 4 וינקרים בניידת, החלונות שלנו פתוחים, הידיים שלנו מחוץ לחלון, ומבצעים סימנים להאט ולא לעקוף...."

ע"ת/2 ממשיך ומתאר אף הוא כיצד זה הבחין בנאשם אשר מנסה לעקוף את הניידת משמאל ואינו נשמע להוראות אשר נמסרו על ידי ע"ת/1 בכריזה. העד ממשיך ומתאר כיצד זה עבר הנאשם מנתיב שמאל, לנתיב האמצעי ומשם לנתיב הימני ועקף את הניידת על אף שנתבקש שלא לעשות כן, או במילותיו של השוטר: "אני לקחתי הכריזה וצעקתי לנהג שלא יעקוף את הניידת, אבל הוא בכל זאת עקף את הניידת מימין וכל זאת לאחר שניסה לעקוף את הניידת מספר פעמים, ברגע שהוא חלף מימיני, כרזתי לו לעצור...".

השאלה העומדת להכרעה

בתיק שאלה אחת העומדת להכרעה והיא האם ציית הנאשם להוראת השוטרים אשר הורו לא שלא לעקוף את רכבו?

דין והכרעה

תקנה 23 (א) (1) לתקנות התעבורה, קובעת כדלהלן:

23. (א) עובר דרך חייב לציית -

(1) להוראות שנותן שוטר במדים, שוטר שהזדהה בתעודת מינוי, או אדם הנמנה עם הג"א כשהוא בתפקיד רשמי בפועל מטעם משטרת ישראל ובמדים, או שיש עליו סימן זיהוי חיצוני בולט אחר שאושר, או שוטר צבאי במדים או פקח עירוני במדים שהוא עובד רשות מקומית שהוסמך בידי מפקד מחוז או ראש אגף התנועה במשטרת ישראל לאחר

שקיבל הכשרה מתאימה (בתקנה זו - פקח עירוני);

אליבא דגרסת דתביעה, הוכחה מעל לכל ספק אשמתו של הנאשם שכן העידו 2 עדי תביעה, עדויות אשר מתיישבות זו עם זו, משלימות זו את זו, עדויות אשר לא נסתרו בשום שלב בעוד שגרסת הנאשם אינה הגיונית ואינה מתיישבת עם המציאות.

אליבא דגרסת הנאשם, הרי שלא עקף את הניידת וממילא יש לזכותו מאחר וכלל לא הבין שמדובר בניידת, לא הבין את משמעות ההוראה שניתנה לו ואף לא נשמר קשר עין רציף בינו לבין הניידת.

אקדים ואומר כי בחרתי לאמץ את גרסת עדי התביעה ולדחות את גרסתו של הנאשם. סבורני כי התביעה הוכיחה למעלה מכל ספק סביר את אשמתו של הנאשם ואפרוט מסקנותי:

עדותם של שני עדי התביעה עשתה עליי רושם מהימן. 2 העדים העידו על אופן קרות האירוע מבלי שעדותם נסתרה, עדותם הייתה שיטתית ועקבית ולא נמצאו סתירות בין גרסאותיהם. מנגד, הנאשם, לא הצליח לשכנע את בית המשפט כי גרסתו מהימנה וכי תיאר הוא את התרחשות האירועים כהווייתם.

הנאשם נקט קו הגנה על פיו לא ידע כי מדובר בניידת משטרה שכן לא ראה אותה, לא זיהה כי מדובר בניידת משטרה ואף לא שמע את הכריזה כי "16.2 היה אחד הימים החמים בפברואר, אני נוסע עם חלונות סגורים באוטו..." (עמ' 3 ש' 14 לפר').

הנאשם אף המשיך בקו זה ושאל את ע"ת/ 1 בחקירה נגדית "יכול להיות שהסירנה, במיוחד שאנשים נוסעים במהירות 60,70,100 שנוסעים אחרי הניידת לא שומעים הסירנה" (עמ' 4 ש' 7 לפר').

לשאלה זו ענה העד כי "מתוך ניסיוני - למרות שהדבר לא מצוין בדוח שלי, שומעים הסירנה היטב, קשה מאוד להתעלם מהניידת המאובזרת למרות שהיא לבנה. קשה מאוד להתעלם משני שוטרים, שמוציאים ידיים מהחלון ומנפנפים ו-4 וינקרים שפועלים, המהירות איטית מאוד, אין הסחת דעת שיכולה לגרום לנהג שלא להקשיב להוראות השוטר, מה גם שכל משתמשי הדרך האחרים בטור שהיה מאחוריו שמעו להוראותי". (הדגשה שלי - ט.פ.) (עמ' 4 ש' 9-13 לפר').

הנאשם המשיך בקו הגנתו עת חקר נגדית את ע"ת/ 2 ושאלו

"ש. איך הייתי אמור לדעת שזה רכב משטרה

ת. עם כל הסירנות הוינקרים, הסירנות הפליקרים.

ש. מה זה פליקרים

ת. אדום כחול מקדימה

ש. אם אתה מוביל השיירה

ת. היו 4 וינקרים שלנו והכחול על הגג" (עמ' 6 ש' 12-7 לפר')

הנאשם המשיך והקשה על ע"ת/2 והעלה טענה כי לא היה קשר עין עימו ואולם גם בנקודה זו, עמד השוטר על גרסתו וטען נחרצות כי הנאשם ניסה לעקוף כל הזמן ואף היטיב לתאר את מצב הדברים עת העיד "איך יתכן שכל המכוניות בכביש 4 כולם נסעו אחרינו ורק אתה החלטת להתחכם" (עמ' 6 ש' 24 לפר').

די היה בראיות התביעה על מנת לבסס הרשעתו של הנאשם מעל לכל ספק סביר שכן התרשמתי כי לא נפל פגם בזיהוי רכבו של הנאשם ואף לא שוכנעתי כי הנאשם לא הבין כי מדובר בניידת משטרה אשר האטה את התנועה.

לחיזוק מסקנתי זו מצטרפת עדותו של הנאשם וחקירתו הנגדית אשר במהלכן קרסה הגנתו של הנאשם.

גרסתו של הנאשם על פיה לא ידע כי מדובר ברכב משטרה קרסה עוד בשלב ההקראה. בישיבת ההקראה כפר הנאשם וטען כי רכב לבן ללא זיהוי נסע במהירות 60 קמ"ש בנתיב האמצעי "ואני באתי לעקוף אותו משמאל וחלפתי על פניו. הייתי כמעט במקביל אליו ואז יצאה יד מהחלון ועשתה תנועה מלמעלה למטה". או אז מציין הנאשם כי "ואז הבנתי שיש לוחית רישוי אדומה.... לאחר מספר דקות האצתי טיפה בכדי לשאול את השוטר על מה המהומה...".

הנה כי כן, כבר בשלב ההקראה מאשר הנאשם כי הבחין בכך שמדובר בניידת משטרה ואף ניסה לקבל הסברים מהשוטר לפשר האירוע.

הנאשם חזר במדויק על גרסתו זו בפרשת ההגנה. הנאשם העיד כי "באתי לעקוף אותו מצד שמאל. איך שהגעתי קרוב מאוד אליו, יצאה יד ועשתה תנועה, הורדתי מהירות, ואז קלטתי לוחית זיהוי אדומה." (עמ' 8 ש' 5-4 לפר').

בחקירתו הנגדית הודה הנאשם כי הבין שמדובר בניידת ובה שוטרים בפעם הראשונה שהתקרב לניידת וכך ענה לשאלת התובע:

"ש. לאחר שהאטת ידעת כבר שיש שוטרים ברכב

ת. אחרי הפעם הראשונה -כן

ש. אין מחלוקת שהאצת פעם נוספת ליד הניידת

ת. אין שום מניעה לעקוף שוטרים " (עמ' 9 ש' 9-6 לפר')

הנאשם שב על גרסתו לפיה לא שמע בכריזה את הרכב (עמ' 9 ש' 11 לפר') (אולם גרסתו זו מנוגדת לחלוטין לאמור בעדותו הראשית בה העיד כי "השוטר לקח הכריזה, סימן לי לעצור בצד, עצרנו....." (עמ' 8 ש' 10-11 לפר'). מכאן למד בית המשפט כי הנאשם ידוע ידע, כי מדובר בניידת, שמוע שמע, את הכריזה, אך בחר להציג גרסה אשר אינה עולה בקנה אחד עם אשר קרה באירוע.

זאת ועוד, הנאשם ניסה להיתלות בכל אילן אפשרי, כך למשל כי השוטרים לא היו לבושים באפוד ולא חבשו כובע ואולם כאשר נחקר הוא בענין אישר כי הם לבשו מדים (עמ' 10 ש' 1 לפר').

כפי שכבר ציינתי לעיל, גרסתם של השוטרים מהימנה ואמינה ולא מצאתי כל ספק בליבי כי תיארו את מהלך האירועים במלואו.

האזנתי, קשב רב, לנ/1, אותו הקליט הנאשם במהלך האירוע, ואולם מדובר בהקלטה חלקית, של סוף האירוע מבלי שישמע בו כל נתון אשר יכול לסייע להגנת הנאשם. ההיפך הוא הנכון, בהקלטה נשמע השוטר פונה באדיבות לנאשם, ואף רושם את תגובתו בת/1 במדויק דבר אשר מחזק את אמינות השוטר ומהימנות רישומיו.

לאור האמור אני קובע כי אין אפשרות שהנאשם לא הבחין ולא ידע כי השוטרים פונים אליו ומורים לו שלא לעקוף. הנאשם, במילותיו שלו תיאר בפרשת ההגנה את הסיבה לחוסר סבלנותו ולפשר התנהגותו וטען כי "משחקי כבוד, ג'ינג'י טמפרמנט ג'ינג'י" (עמ' 8 ש' 18 לפר') הם הגורם לכל האירוע.

אמנם, נכון הדבר כי טמפרמנט "ג'ינג'י" - אין משמעו עבירה פלילית ואולם טמפרמנט זה אינו מהווה הרשאה או "הכשר" להתנהגותו של הנאשם.

גם אם הייתי מאמץ גרסת הנאשם הרי שהיה עליו להבחין בניידת, לשמוע ולראות את פניית השוטרים אליו ולציית לה. הטענה כי הנאשם לא יכול היה שלא לציית להוראת השוטר שכן לא ידע ולא הבין הוכרעה בפסיקת בית המשפט העליון בע"פ 77/61 משה צורבל נגד היועץ המשפטי לממשלה פ"ד טו' 1442 (פורסם בנבו, 1.6.1961), וכך פסק מ"מ הנשיא, השופט אגרנט :

"לפי דעתי, משמעותה של התקנה היא, שכל אדם המשתמש בדרך ואשר אינו מציית לאות שקיבל מאת השוטר העומד בה עובר על התקנה, בין אם הוא ראה את האות בפועל ובין אם הוא לא ראה אותה, ובלבד שהסיבה לאי ראיית האות על ידיו נעוצה ברשלנותו ובאי תשומת ליבו למה שמתרחש במסלול נסיעתו. סבור אני, שכל פירוש אחר יסכל את מטרתו של המחוקק; שאם לא תאמר כן, יוכל גם נהג שלא ראה את האות של השוטר מפני שנהג בעיניים עצומות (הדגשה שלי - ט.פ.) להשתחרר מהחובה לציית לאות."

וכבוד השופט ויתקון הוסיף :

"היינו מרוקנים את הוראתו של המחוקק מכל תוכן, אילו היינו גורסים שאין הוראה זו מטילה כל חובה על הנהג להיות ער להמצאו של שוטר, הנמצא בשדה

עמוד 5

ראייתו, ולסימני האות הניתנים על ידו. לכן התעלמות רשלנית מן השוטר, וממתן סימני אות על ידו, כמוה כהתעלמות זדונית או מכוונת לעניין חוק זה"

סיכומי של דבר, אני סבור כי הנאשם הבחין בשוטרים המורים לו שלא לעקוף, ידע והבין את משמעות הוראתם אך בשל חוסר סבלנותו, אצה לו הדרך לעקפם ובכך לא ציית להוראתם אשר משמעותה הייתה מניעת סיכון למשתמשי הדרך.

לאור האמור והמפורט לעיל, אני קובע כי הוכח ברמת הודאות הנדרשת במשפט פלילי, כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסות לו בכתב האישום ולפיכך אני מרשיע אותו.

ניתנה והודעה היום ה' חשוון תשע"ז, 06/11/2016 במעמד הנוכחים.

טל פרי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירה של אי ציות להוראות שוטר, כמפורט בכתב האישום.

בקביעת מתחם העונש ההולם, העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין העונש המוטל עליו.

כאשר, מדיניות הענישה אמורה להרתיע מפני בצוע עבירות נוספות ולהעביר מסר ברור על מי שבהתנהגותו פוגע בערך החברתי שהינו פגיעה בביטחון הציבור וסיכון המשתמשים בדרך.

לאור האמור הנני קובע כי מתחם העונש ההולם לאור נסיבות בצוע העבירה על פי עובדות כתב האישום הינו: פסילה בפועל לתקופה של עד חצי שנה, פסילה על תנאי, קנס שנע בין מאות לאלפי ₪ ואף מאסר על תנאי במקרים המתאימים.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע עבירה זו:

הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה משנת 97', צבר לחובתו 11 הרשעות קודמות. הרשעתו האחרונה משנת 2008.

עמוד 6

בית המשפט קבע ממצאים בפסק הדין מהם עולה כי הנאשם לא ציית להוראת השוטר, אולם, יחד עם זאת, מדובר באי ציות ברף הנמוך ולפיכך, לא אמצה הדין עם הנאשם.

כמו כן, האזנתי לטיעוני הנאשם לעונש, לנסיבותיו האישיות, וגם נסיבות אלו ישקלו במסגרת גזר הדין.

לאחר שהתחשבתי בטיעוני הצדדים ולאחר ששקלתי את השיקולים השונים, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- הנני גוזר על הנאשם קנס בסך 500 ₪.

הקנס ישולם ב- 2 תשלומים חודשיים שווים, הראשון ביום 15.12.16 וכל 15 לחודש שלאחריו.

היה והקנס או שיעור משיעוריו לא ישולם במועד, תעמוד יתרת הקנס לתשלום מיידי ותועבר לגביה באמצעות המרכז לגביית קנסות.

הנאשם הונחה לגשת למזכירות לקבלת שובר תשלום.

- הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 2 חודשים

וזאת על תנאי למשך 2 שנים והתנאי הוא שלא יעבור אותה עבירה בה הורשע או עבירות תוספת ראשונה או שנייה.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית משפט מחוזי בלוד.

ניתנה והודעה היום ה' חשוון תשע"ז, 06/11/2016 במעמד הנוכחים.

טל פרי, שופט